

moramo omeniti, da je mnenje, ki je po nekod razširjeno, — da bodo revidirali zadruge državni revizorji, — popolnoma krivo; država sama pričakuje, da bodo povsod izvrševale revizijo zveze, — zato ne nastavi nobenega državnega revizorja; le ta dostavek ima revizijski zakon, da bo pri tistih zadrukah, ki bi ne bile revidirane, določila sodnija revizijo in sicer po revizorju kake zveze ali deželnega odbora itd., kar se pa najbrž ne bo pripetilo pri nobeni slovenski zadruzi.

Politični ogled.

Deželni zbori bodo začeli delovati ta mesec. Koroški je sklican za 14. t. m., štajerski za 21. t. m. in kranjski za 22. t. m. Na Štajertkem se je dogodilo letos Slovincem toliko krivic, da bodo imeli naši poslanci pač dovolj dela, če hočejo spraviti vse gradivo na dan. Vrhutega pa se bodo v deželnih zborih obravnavale stvari, ki zadevajo celo državo, kakor nagodba z Ogrsko in pridržavnje vojskih tretjeletnikov v službi do novega leta. Tudi slovenski poslanci ne bodo smeli v tej zadevi molčati. Zanimivo je, da je sklican tudi deželni zbor kranjski, kjer je obstrukcija katoliško-narodnih poslancev onemogočila doslej delovanje napredno-slovensko-nemško zveze. Ali hoče vlada še enkrat poskusiti? Ali se je udala nemško-slovenska liberalna večina? Ali pa je pustila katoliško-narodna stranka obstrukcijo in kapitulirala pred protiljudsko večino? Bližnja bodočnost nas o tem pouči.

Ruski car, pride dne 30. septembra na Dunaj, da obišče našega cesarja. Ta obisk je velikega pomena, kajti brezdvomno se bosta vladarja pogovorila tudi o nadaljnjem postopanju v makedonskem vprašanju. Vsi avstrijski Slovani pa pričarjavajo ta obisk tudi zaradi tega, ker pride njihovega cesarja obiskat vladar največje slovanske države, mogočne Rusije, kjer nam živi na milijone krvnih bratov. Že sedaj pozdravljamo ruskega carja na avstrijskih tleh, kjer Slovani bijejo tako vroč boj proti svojim nemskim tlačiteljem.

Nova zarota srbskih častnikov. Nad 1000 častnikov vseh srbskih garnizij se je zarotilo, da maščuje umor kralja Aleksandra. Zadnje dni so imeli pri umoru neudeleženi častniki večkratne pogovore, kako bi nastopili proti onim 70 častnikom, ki so bili pri umoru udeleženi. Sklenili so zahtevati od kralja Petra, ki je sedaj v Nišu, da kaznuje morilce. En del častnikov je zahteval umirovljenje

zarotnikov, drugi del pa je zahteval, naj se zarotnike kaznuje kot navadne zločince. Častniki so sklenili, ako kralj njihovi zahtevi ne ugodí, izstopiti iz armade, kar bi bilo za Srbijo v sedanjem trenutku jako pogubonosno. Vlada je izvedela za sestanke častnikov ter je v Nišu aretirala 38 častnikov. Kralj Peter išče potov, da bi nezadovoljnost med častniki na miren in dobrohoten način izravnal. V garnizijah je mnogo vrišča. Gotovo je sedaj, da je velika večina častnikov nastopila proti morilcem kralja Aleksandra. Aretacije častnikov se radi tega ne nadaljujejo. Z aretiranci v Nišu se popolnoma soglašata divizionar Janković, zato se z aretiranimi častniki jako obzrno postopa. Nekateri imajo samo hišni zapor.

Dopisi.

Maribor. (Otvoritev Žigertovega stolpa.) Bilo je prekrasno jutro v dan 6. septembra. Že za rana je hitelo ljudstvo po mestnih ulicah na kolodvor, da se popelje v Ruše, deloma se je odpravljalo na pot proti Sv. Bolfenku. Radost in veselje, ki je bilo brati raz obraze izletnikov, je pa tudi v resnici doseglo višek navdušenja, ko si videl zbirati se in prihajati ljudstvo vseh stanov, starosti in spola od več strani k cerkvi sv. Ariha. Opazil si vdeležnike te slavnosti iz Dunaja, Gradca, Celja, Ptujja, Maribora itd. Največ izletnikov je došlo po novi poti iz Ruš, večje število je došlo tudi iz Račjega, Hoč, deloma tudi čez Sv. Bolfenk. Istotako je došlo tudi mnogo radovednega kmetskega ljudstva in vsi ti so se shajali na trati pred gorsko cerkvijo sv. Ariha, koder se je okrepčevalo z gorkimi jedili in pristno pijačo. Smehljajočih ust so si podajali roke stari znanci in prijatelji, ki se že po več desetletij niso videli. Tako se je zbrala množica broječ okoli 700 ljudi pred cerkvijo. Nismo več čakali dolgo, ko naznani zvonovi sv. opravilo. Č. gosp. dr. Ant. Medved, kot sloveč pridigar napravil je na poslušalce globok utis, ki so pazno sledili lepim besedam izvrstnega propovednika. Nato je služil sv. mašo, pri kateri je pel izborna pevski zbor Miklošičevo mašo. Cerkveno opravilo je bilo končno in vse je že bilo pripravljeno za odhod k Žigertovem stolpu, ki je oddaljen kake pol ure od cerkve. Na čelu je korakala godba, svirajoč slovanske koračnice, ki so odmevale po gozdu, ljudstvo pa ji je sledilo v nepregledno dolgi vrsti. Kar se godba ustavi, ljudstvo razvrščeno postane

— bili smo pri stolpu. Očem se je odpirala kakih 37 m visoka iz lesa iztesana stavba, »Žigertov stolp«.

Že je bilo polno ljudstva na stolpu, ko jame č. g. dr. Anton Medved blagoslovljati novo mogočno stavbo. Po končanih opravilih je isti č. gospod sprgovoril par besed, med katerimi se je spominjal nevenljivih zaslug vseh, ki so sodelovali pri tej mogočni zgradbi. Njegov čisti a močni glas je odmeval daleč na okrog. Burni trikratni »živijo« je zaoril po visokem gorovju, ko je g. govornik omenil ime dobrotnika tega stolpa, gospoda Kapuna. Hkrati se je zahvalil še predsedniku »Podravske podružnice slov. plan. dr.«, g. Lesjaku, ki si je istotako pridobil za današnjo slavnost nevenljivih zaslug. Za tem je nastopil g. Lesjak, ki se je v laskavih besedah zahvalil za izkazane mu prisrčne ovacije in ob enem tudi on izrekel med drugimi poročili »Planinskega društva« srčno zahvalo vsem prisostvujočim, ki se niso ustrašili ne truda ne dolgega pota in počastili danes to slavlje, da se je tako nepričakovano lepo izvršilo. »Ta mogočna stavba nam bodi Slovincem v ponos leta in leta, tujcem pa služi dokaz, da je zeleni Pohor slovenska zemlja — slovenska last!« je končal gospod Lesjak svoj govor na kar so zagrmeli topiči in godba zaszvirala. — Zares veličasten in nad vse lep je bil ta prizor.

Po stolpu je mrgolelo radovednega ljudstva; ta je opazoval proti severu, oni proti jugu, tretji na Koroško itd. Razgled s stolpa je zares prekrasen. Raz njega vidiš pet dežel, namreč: štajersko, kranjsko, koroško, hrvaško in ogrsko deželo. Nisem ti v stanu natančno opisati te krasote, rečem ti le, pojdi sam gori, kajti samo na lastne oči se moreš prepričati o istinitosti moje trditve.

Ne daleč od stolpa, na prostorni trati, vtaborilo se je ljudstvo v večje in manjše skupine. Tam si je privoščilo za lačni želodec ukusnih jestvin iz nahrbtnika, zraven pa zalivalo s pristnim vinom. Godba in petje sta dajala temu obedu lice komerza. Nastopili so še govorniki: g. dr. Rosina, ki je navduševal zbrane za slovensko stvar. Čast. gosp. dr. Medved je opetovano napil predsedniku »Podravske podružnice« g. Lesjaku, na kar so ga prisotni vzdignili ter nosili okrog v izraz hvaležnosti in ljubezni. G. Lesjak se je zahvalil za napanico ter napil g. dr. Serneca iz Celja, ki je kot star mož blagovolil posetiti današnjo slavnost na tako visokem vrhu. Istotako se je zahvalil gosp. dr. Sernec iz Celja ter omenil pomenljive besede, da je on sam Pohorec in da je še kot

glasom: »Kaj nisem jaz gospodinja?«

»Kadar boš kaj dote k hiši prinesla, smeš povdarjati, da si gospodinja in meni kaj očitati! Ne pa...!«

Marijano zaboli srce, kakor bi ji je z nožem ranil. Odiše v čumnato in se joče kakor majhen otrok. Pade na kolena pred podobo žalostne Matere božje ter vroče moli za svojega zapeljanega moža. Ko vstane, bilo ji je bolje pri srcu. Sklenila je vse težave in bridkosti voljno prenašati.

Ferdinand je postal odslej ves drugačen človek. Delo na polju je zanemarjal ter si najraje naredil pot v mesto. Domov se je vračal vedno pijan kakor čep. Pa ne, da bi samo pjančeval, temveč zaigral je tudi znatne svote denarja. Zato se ni bilo čuditi, da je vkljub Marijaninej skrbi postala kmetija zadolžena. Po gozdih, kjer so rastle visoke smreke in debeli hrasti, pela je neusmiljeno tujčeva sekira. Hlevi, polni najlepše živine, so se polagoma praznili. Vsak dan je bilo pričakovati, da pride nekdanj tako lepa kmetija na boben.

Blisk je svignil pod nebom, zraven pa tresčilo tako, da se je hiša stresla. Marijana skoči prestrašena raz stol in otroka sta se tresla kakor šiba na vodi. »Oh, ubogi Fer-

dinand, če je zdaj zunsj!« vzdihovala je Marijana. Kajti Ferdinand je odšel zjutraj v mesto ter se še dosedaj ni vrnil. Najbrže je bil med tem časom na potu. Dež se je vlił, kakor bi iz škefa vlival in Marijani se je zdelo, kakor bi kdo kozolec odprl. Pa kdo bi šel v tako hudi uri gledat?

»Molimo, otroka, da se oče srečno povrnejo! Očenaš...« Njej sledila sta nežna otročja glasova. Marijana je še pristavila en »Očenaš« in »Čiščena Marijo« za dober namen, da bi ji Bog dal moč ustavljati se moževi nakani, da bi pristopila z otroma k luteranstvu in da bi svoja otroka v pravi katoliški veri odgojila. Nedolžna molitev je drhtela iz otročjih ust, predrla oblake ter se vzdignila pred prestol božji...

Dež poneha. Otroka se spravita spat ter kmalu zaspita in tudi Marijana se poda k počitku. Dolgo ni mogla spati; pa vendar se zaziblje polagoma v sladek spanec. Ni dolgo spala. Ko se zbudi, bil je dan in svit je obseval posteljo. »Kako pa sem danes tako dolgo spala?« čudi se Marijana ter si mano oči. V tem začne biti ura. Marijana šteje: »Ena, dve — dvanajst. Za božjo voljo, kaj?« ... Šine na oknih popokajo ter se vsipajo na tla. Skozi okno švigne plamen.

Marijana prestrašena skoči s postelje. Hoče zakričati, pa beseda ji ne gre iz ust.

V naglici zgrabi nekoliko obleke ter zbeži skozi plamen pri vratih na prosto. Za njo se vsuje streha. Ljudje in požarna bramba so bili kmalu na licu požara. — Bil je strašen prizor. Ogenj je divje švigal proti nebu, tramovje je pokalo, strop se vdiral, voda in brizgalnica sikala v ogenj, ljudstvo kričalo in vmes so se slišali iz hiše mili, na pomoč klicajoči otročji glasovi.

Marijana je stala ob požaru mrtvaško bledega obraza. Vila je roke ter milo prosila, da bi rešili otroka. Jokajoče ljudstvo bi ji rado pomagalo, pa ni se več dalo. Strop nad hišo se je vdiral in iz hiše se zaslíši mili glas: »Mati, mati, gorim!«

Marijana se od prevelike srčne bolesti zgrudi, pa kmalu zopet vstane. Oči se ji divje zasvetijo. Par urnih korakov, bila je v ognju. Potegnili so jo vso opečeno in nezavestno iz ognja ter jo prenesli k sosedu v posteljo.

Nastopilo je krasno jutro. Solnce je uprlo svoje žarke na zemljo in rosa na travi se je svetila v njegovem svitu kakor dragoceni biseri. Sem od mesta po veliki cesti se je pripeljala bogato opravljena kočija. V nji sta sedela prileten gospod in gospa. Bila sta elegantno oblečena in dragoceni prstani so